

РЕШЕНИЕ

№ 23210

гр. София, 05.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **82** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. М., гражданин на Р. Ф., [дата на раждане] , Л.: [ЕГН], с национален паспорт №[ЕИК], валиден до 13/12/2024 г., чрез адв. Е. П.-САК и адв. Е. Й.-САК, срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ, рег. № 513з-13399 от 02.12.24 г. на началник на отдел “Миграция” – СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е отказано издаване на разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на жалбоподателката.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на оспорения Отказ. Твърди се, че административният орган не е обсъдил наличието на предпоставките за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ, като в ЗЧРБ няма Определение за документ с невярно съдържание и представената Декларация не е документ с невярно съдържание. Посочва се още, че отказът е издаден и при съществено нарушение на административно- производствените правила и в нарушение на материално-правните разпоредби, и не съответстват с целта на закона . Иска се отмяна на отказа.

В съдебно заседание, оспорващата А. М. чрез адв. Е. П. – редовно призован, се явява лично и с адв. Й.. Адвокат Й. е на мнение, че Отказът се базира на становище на ДАНС, въз основа на което е установено, че се представя документ с невярно съдържание, като основното е, че лицето няма български произход. От днес представените писмени доказателства безспорно се установя, че бабата на искащото лице е с български произход, поради което счита, че тази експертна справка за невярност в удостоверението, което е представено по административната преписка за невярно и непълно. Моли съдът отмените отказа като незаконосъобразен и да задължи

административния орган да продължи административното производство за предоставяне на статут на пребиване на искащото лице.

Ответникът НАЧАЛНИКА НА ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР – редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Юрисконсулт Г. иска съдът да отхвърли жалбата. Счита, че заповедта е издадена в условията на обвързана компетентност от административния орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства се установява, че оспорващата е имала разрешено продължително пребиваване на същото основание за срок до 29.10.2024 г.

На 18.10.2024 г. оспорващата е подала заявление за предоставяне право на продължително пребиваване с вх. № 103064 на основание чл. 24, ал. 1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България (имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване) във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход).

Към Заявлението са приложени необходимите документи- за получаване право на продължително пребиваване, които чужденката лично представила в отдел "Миграция" в СДВР.

В изпълнение на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, преписката е изпратена за съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). С писмо № 513000-83228/05.11.2024г. срокът за разглеждане на заявлението е удължен с 1 / един / месец, поради изчакване становище от ДАНС. С писмо с вх. № 02-1043/11.11.2024 г. (№ RB 202001 -001-03-М-6-3437/05.11.2024 г. на ДАНС) ДАНС информирал отдел "Миграция", че дава отрицателно становище по подаденото заявление на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1 т. 23 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ, в който е декларирал неверни данни).

Предвид това, че според разпоредбите на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, становището има задължителен характер за отдел „Миграция“, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1 т. 23 от ЗЧРБ е дадено становище с рег. № 513р- 123648/29.11.2024 г, с мнение да бъде издадена заповед за отказ по заявление с вх. № 103064/18.10.2024 г. на лицето А. М. / А. М., гражданин на Р. Ф., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], с национален паспорт №[ЕИК], валиден до 13.12.2024 г. за получаване право на продължително пребиваване, на основание чл. 24, ал.1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България.

На 02.12.24 г. ответникът по оспорването издал оспорения Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ, рег. № 513з-13399, с който отказал да издаде разрешение за продължително пребиваване в РБ на оспорващата. Отказът е връчен на пълномощник на оспорващия на дата 18.12.2024 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства, че лицето, издало Отказа заема длъжността- Началник отдел „Миграция“ в СДВР.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ, рег. № 513з-13399 от 02.12.24 г. на началник на отдел “Миграция” – СДВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е началник на отдел “Миграция” – СДВР, на когото изрично по силата на чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция „ Миграция“ или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Й. Л. А. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността- началник на отдел “Миграция” – СДВР.

Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за форма. Отказът съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ- отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От своя страна, съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#).

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). На първо място, при посоченото по-горе-при подадено Заявление за предоставяне право на пребиваване, началник на отдел “Миграция” – СДВР на МВР действа в условията на обвързана компетентност и се произнася по подадено заявление само след получаване на писмено становище от страна на ДАНС.

На второ място, съгласно чл. 41, ал. 1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците, за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България, за придобиване, загубване и възстановяване на българско гражданство по Закона за българското гражданство.

На следващо място, ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България ([чл. 6, ал. 3 ЗДАНС](#)), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Следва да бъде посочено, че Становището на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Становището на ДАНС в конкретната хипотеза е, че дава отрицателно становище по подаденото заявление на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал.

1 т. 23 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни).

Получаването на писмено Становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС](#) е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България ([чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ](#) и [чл. 57, ал. 1 ППЗЧРБ](#), то има характеристиката на акт по [чл. 21, ал. 5 АПК](#), не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт. В случая, административният акт е мотивиран и в него са изложени съображения защо се отказва издаването на разрешение за постоянно пребиваване.

При издаването на Отказа ответникът е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно - до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

Съгласно чл. 19 от ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 14, ал. 1 и сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, издаден не по-рано от един месец преди представянето му, в който трябва да е посочено, че са изпълнени обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

По силата на чл. 14 от ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3, към което прилага, копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копието се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, документ за платена държавна такса по чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33г, ал. 4 от ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за

издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното ѝ пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешения срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващата да ѝ бъде предоставено право на продължително пребиваване в РБ, като към заявлението си оспорващата приложила изискуемите документи в това число по чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ. Административният орган е събрал доказателства и за това.

При издаване на Отказа, административният орган е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

В нормата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията на чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, като по т. 23- е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни/ в конкретния случай е налице хипотезата на представяне на документ с невярно съдържание.

Становището на ДАНС, в хипотезата на чл. 22, ал. 4. вр. чл. 26. ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, не само обвързва началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, но и представлява мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на пребиваване, когато това е единственото посочено основание. В случая отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Изразеното в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ становище представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на постоянно пребиваване. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ). В този смисъл е Решение № 7407 от 18.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 297/2015 г., VII о.

Следва да се посочи и обстоятелството, че понастоящем лицето пребивава в България на основание чл. 24, ал. 1. т. 18 ЗЧРБ със статут на продължително пребиваващ. С процесния отказ не се засяга правото му на пребиваване в България, не се засяга статутът му на постоянно пребиваващ, а се засяга единствено правото ѝ да пребивава за по - дълъг период от време.

Относно представените в съдебно заседание доказателства, за произхода на жалбоподателката съдът счита, че на същите не следва да се дава вяра, защото от една страна М. А. е могла да предостави тези доказателства на органите на отдел „Миграция“ при СДВР, съответно същите да бъдат приобщени много преди образуваното съдебно производство, от друга страна, няма как органите на МВР да изразяват съмнение в становището на ДАНС, доколкото компетентността на последната е строго специфична и регламентирана, още повече представените в с.з. заверени от жалбоподателката

преписи, по никакъв начин не оборват констатациите на ДАНС.

Тез неверни данни са подкрепени от събраните по делото доказателства, извършените проверки от ДАНС. На тази плоскост обоснован е изводът на административния орган, че отрицателно становище на ДАНС (Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни), по подаденото заявление на основание чл. 26, ал.1 във връзка с чл. 10, ал. 1 т. 23 от ЗЧРБ има задължителен характер.

Представените със Заявлението документи са съставени с цел единствено заобикаляне нормите на ЗЧРБ, и предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал.1 т. 6 от ЗЧРБ, но същите не могат да доведат до извод, че следва да бъде представено право на продължително пребиваване.

Издаденият Отказ отговаря и на целта на закона-да се отказва издаването на разрешения за продължително пребиваване на чужденци в РБ, които не отговарят на изискванията за получаване право на постоянно пребиваване и в частност са представили документи с невярно съдържание и са декларирани неверни данни.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадения Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на оспорващия за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Съгласно чл. 143, ал. 3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.

Съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено е едно съдебно заседание и юрисконсултът е присъствала на съдебното заседание.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на А. М., гражданка на Р. Ф., [дата на раждане] , Л.: [ЕГН], с

национален паспорт №[ЕИК], валиден до 13/12/2024 г., срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ, рег. № 513з-13399 от 02.12.24 г. на началник на отдел "Миграция" – СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ ѝ е отказано издаване на разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ.

ОСЪЖДА А. М., гражданка на Р. Ф., [дата на раждане] , Л.: [ЕГН], с национален паспорт №[ЕИК], валиден до 13/12/2024 г., да заплати на СДВР направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 138, ал.1 АПК, преписи от решението да се изпратят на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК.